

něhož mno rozhoduje o stížnostech proti popisu důstojníků justiční služby.

Příslušnost žal. úřadu nelze však opřít právem o žádné z obou těchto ustanovení. Podle nich určuje mno konečnou nyníjší kvalifikaci důstojníků t. j. kvalifikaci jejich služební činnosti v čs. armádě za uplynulý rok (§ 1 odst. 2 cit. předpisu vydaného v r. 1922), — resp. rozhoduje o stížnostech podaných proti popisu této jejich služební činnosti.

V přítomném sporu nejde však ani o určení konečné kvalifikace ani o vyřízení stížnosti do popisu dle těchto předpisů sdělaného, kteréž rozhodování v obou případech předpokládá celkový popis kvalifikační, sdělaný příslušnými k tomu orgány čs. branné moci, nýbrž o přezkoumání kvalifikačního popisu sdělaného orgány býv. rak.-uh. branné moci s hlediska zásad státu demokratického, tedy o rozhodování, k němuž sice výnos ze 16. října 1920 č. 163.000/8 o úpravě dosavadního pořadí zavdává podnět, ohledně něhož však ani tento výnos ani služ. předpis A-IV-1 žádných předpisů kompetentních nemá.

Poněvadž za tohoto právního stavu nss ve shora uvedeném svém nálezu vyslovil právní názor, že přezkoušení kvalifikace s hlediska státu demokratického může se státi jen posudkem oněch orgánů čs. branné moci, kteří jsou ke sdělení kvalifikačních listin povoláni, bylo věci žal. úřadu, aby se ve smyslu § 7 zák. o ss tímto právním názorem řídil, t. j. aby vyvolal rozhodnutí orgánů příslušných. Orgánem ke sdělení kvalifikační listiny radů nejv. voj. soudu, jímž st-í jest, není však mno, nýbrž komise, v níž zasedá předseda senátu a vicepresident téhož soudu, mimo to pak president soudu toho, jenž podává posudek.

Rozhodl-li v daném případě žal. úřad, nebyl k rozhodování tomu příslušným a nevyhověl předpisu § 7 odst. 2 zák. o ss, pročez bylo nař. rozhodnutí zrušiti dle tohoto ustanovení zákonného.

Č. 5084.

Advokacie. — Řízení před nss-em: * Do výzvy, kterou výbor advokátní komory vyzval advokáta, aby svému klientu oznámil práce, za které si zadržel část zálohy, není přípustná stížnost na nss.

(Nález ze dne 5. listopadu 1925 č. 20.483).

Věc: JUDr. Eugen P., advokát v Brně, proti výboru moravské advokátní komory v Brně o příkaz dodati straně palmární účet.

Výrok: Stížnost se odmítá jako nepřípustná.

Důvody: Výbor moravské advokátní komory v Brně vyzval st-íe, aby svému klientu zaslal do 8 dnů seznam útrat, z kterého by bylo patrné, za jaké práce se částka per 180 K účtuje, po případě se do té doby s ním vyrovnal smírně a aby do téže doby o tom podal zprávu. Proti tomuto výroku směřuje stížnost, která namítá, že výzvou tou zasáhl advokátní komory nezákonně do soukromých práv st-lových, uloživ st-í konání, k němuž nebyl povinen, poněvadž úmluvou, kterou uzavřel s někdejší svým klientem, byl zproštěn závazků vykázati tomuto práce, za které účtuje peníz zadržený ze zálohy.

Nss nezabýval se otázkou v odvodním spisu uvedenou, zdali advokátní komora lze pokládati za úřad a zdali si v konkrétním případě žal. advokátní komora protizákonně osobovala příslušnost k nějakému opatření, neboť poměr mezi st-lem a jeho býv. klientem jest poměrem ze smlouvy námezdní, tedy nepochybně soukromoprávní — žal. advokátní komora výzvou naříkanou podjala se pouze úkolu prostředníka v tomto poměru — k čemuž dle § 19 odst. 2 adv. ř. byla povolána, neučinila však ve věci samé nějaké opatření nebo rozhodnutí předbíhající výroku řádného soudu jedině příslušného.

Není tu tedy rozhodnutí nebo opatření ve smyslu § 2 zák. o ss do práv strany bezprávně zasahující.

Č. 5085.

Policie zbrojní. — Honební právo: I. Pro výrok o propadnutí zbraně podle § 36 zbrojního patentu nemá významu vlastnictví ke zbraní. — II. Kdo »nosí zbraň« ve smyslu zbrojního patentu?

(Nález ze dne 5. listopadu 1925 č. 20.579).

V è c: Jaroslav M. v Sk. proti zemské správě politické v Praze stran prohlášení zbraně za propadlou.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Nálezem osp-é v Foděbradech z 23. října 1923 byl st-l pro přestupek § 26 zákona o myslivosti z 1. června 1866 č. 49 zem. zák. doplněného zákonem z 2. dubna 1872 č. 15 z. z. a § 36 zbrojního patentu z 24. října 1854 č. 223 ř. z., jehož se dopustil dle svědectví strážce četnické, soudního vyslechu a částečného doznání tím, že dne 26. srpna 1923 v honebním revíru Josefa Ž. bažanta honil, nemaje zbrojního pasu, honebního lístku, ani písemného svolení pána honitby, odsouzen k pokutě 40 K, v případě nedobytnosti do vězení na 4 dny; puška zabavená byla prohlášena ve smyslu § 36 zbrojního patentu za propadlou.

Odvolání zsp nevyhověla.

Stížnost na nss podaná brojí pouze proti výroku, jímž byla puška prohlášena za propadlou, opakuje vývody odvolání, že totiž st-l vzal pušku svého otce bez jeho vědomí a svolení a dovozuje, že výrok o propadnutí pušky jest v rozporu se zákonem, poněvadž zbraň náležela osobě třetí, která se nijak neprovinila při nesprávném jejím použití, po případě, že řízení jest vadné, poněvadž okolnosti právě uvedené nebyly zjištěny.

O stížnosti nss uvážil toto:

Dle § 36 zbrojního patentu jest trestným, kdo n e o p r á v n ě n ě a bez prokázané nutnosti k odvrácení hrozícího nebezpečí zbraň n o s í, zbraň pak n e o p r á v n ě n ě nošená propadá. Z tohoto znění zák. předpisu se podává, že rozhodným pro výrok o propadnutí zbraně jest jedině, že ta která osoba zbraň nosí s vědomím, že jest to zbraň, se kterou může a chce dle jejího určení nakládati (na př. kdo jde do polí s puškou nabitou k honbě zvěře, na střelnici ke střelbě do terče, s pistolí na souboj, opak, nese-li kdo zbraň od puškaře k zákazníkovi, zloděj, který ji z místa krádeže nese), a že osoba ona zbraň nosí neoprávněně.